

ПИТАННЯ ДО ЗАЛІКУ З ДИСЦИПЛІНИ «ПЕДАГОГКА ВИЩОЇ ШКОЛИ» (ПВШ)

1. Поняття про педагогіку вищої школи як галузь сучасного наукового знання.
2. Актуальні проблеми педагогіки вищої школи.
3. Зв'язок педагогіки вищої школи з іншими науками.
4. Вища школа як педагогічна система.
5. Поняття вищої освіти, її мета, завдання, структура.
6. Особливості університетської освіти.
7. Парадигми університетської освіти.
8. Моделі організації навчального процесу в національній вищій школі.
9. Соціально-історичні характеристики розвитку системи вищої освіти в Україні.
10. Основні риси сучасної української вищої школи.
11. Перспективи розвитку сучасної вищої школи в Україні.
12. Закономірності та принципи навчання у вищому навчальному закладі. Структура навчального процесу у вищій школі.
13. Показники якості навчання у вищій школі.
14. Традиційні методи навчання у вищій школі: загальна характеристика.
15. Активні та інтерактивні методи навчання у вищій школі: загальна характеристика.
16. Пошуково-творчі методи навчання у вищій школі: загальна характеристика.
17. Класифікація і характеристика форм організації навчання у вищій школі: форми теоретичної навчальної діяльності (лекція, семінарське заняття, курсова робота, дипломна робота, консультація, навчальна екскурсія); форми практичної навчальної діяльності (лабораторно-практичні роботи, практикуми); комбіновані форми навчальної діяльності (педагогічна та виробнича практика); контрольні форми навчальної діяльності (колоквіум, залік, іспит).
18. Комплексні форми організації навчання у вищій школі: загальна характеристика.
19. Лекція, її функції і класифікація. Композиційна структура лекції. Етапи підготовки лекції.
20. Особливості читання лекцій з гуманітарних дисциплін. Критерії оцінки лекційної майстерності.
21. Семінарське заняття, його мета, функції і структура. Особливості організації проведення семінару в активній формі.
22. Педагогічна студія як форма практичного заняття зі студентами.
23. Проблемне навчання у вищій школі: загальна характеристика. Диференційоване навчання у вищій школі: загальна характеристика. Дистанційне навчання у вищій школі: загальна характеристика.
24. Знаково-контекстне навчання у вищій школі: загальна характеристика.
25. Задачі контролю та його організація. Форми і методи контролю.
26. Особливості контролю знань студентів заочної форми навчання.
27. Зміст і структура освітньої технології. Сутність і взаємозв'язок понять «освітні технології», «педагогічні технології», «навчальні технології».

28. Технологія та методика навчання. Критерії ефективності технологій навчання.
29. Технологія проблемного і групового навчання у вищій школі.
30. Види інтенсивних технологій навчання у вищій школі.
31. Ігрові технології навчання у вищій школі.
32. Технології аналізу ситуацій для активного навчання (action learning) навчання у вищій школі.
33. Комплексні технології активного навчання навчання у вищій школі.
34. E-learning навчання у вищій школі.
35. Професійна діяльність викладача вищої школи: структура, основні напрями, компоненти та функції діяльності.
36. Студент як об'єкт-суб'єкт педагогічної діяльності.
37. Фактори ефективності діяльності викладача вищої школи. Особистісні (базові) і ситуативні (процесуальні) передумови діяльності викладача.
38. Професійні деформації у діяльності викладача. Професійне "вигорання" у діяльності педагога і засоби його запобігання.
39. Сутність, зміст, завдання і специфіка виховного процесу у закладах вищої освіти. Основні напрями виховної роботи у ЗВО.
40. Позааудиторні форми виховної роботи.
41. Науково-теоретичні й організаційні основи роботи куратора студентської групи. Напрями роботи куратора студентської групи. Умови підвищення результативності роботи куратора.
42. Зміст поняття «імідж педагога». Складові іміджу. Механізми формування особистісного іміджу.
43. Педагогічна культура викладача закладу вищої освіти. Складові педагогічної культури.
44. Зміст та структура комунікативної культури викладача.
45. Педагогічне спілкування та його особливості у вищій школі.

Приклад відповіді на питання залікового білета

Класифікація методів навчання.

Поняття про метод і прийом навчання

Метод – (від грец. *metodos* – шлях до чого-небудь) означає спосіб діяльності, спрямованої на досягнення певної мети.

Метод навчання – спосіб упорядкованої взаємозв'язаної діяльності викладача та студентів, спрямованої на вирішення завдань освіти.

Окрім основного визначення в літературі зустрічаються й інші визначення методів навчання:

Метод – це форма руху змісту навчального матеріалу.

Метод – це упорядкована сукупність методичних прийомів, дій та операцій, за допомогою яких організовується навчальна діяльність студентів і процес засвоєння знань.

Метод – форма обміну навчальною інформацією між тим, хто навчає, і тим, хто вчиться.

Метод – форма руху пізнавальної діяльності студентів.

Метод – упорядкована сукупність прийомів, дій і логічних операцій.

Метод – це спосіб співробітництва викладача та студентів.

Таким чином, метод навчання – досить складне, багатоякісне багатовимірне педагогічне явище, в якому знаходять відображення об'єктивні закономірності, принципи, цілі, зміст і форми навчання. Цей зв'язок з іншими дидактичними категоріями взаємозворотній: принципи, цілі, зміст і форми навчання визначають метод, але вони не можуть бути реалізовані без нього, без урахування можливостей їх практичної реалізації.

Кожний метод навчання повинен виконувати не тільки освітню, розвивальну та виховну функції, але й спонукальну і корекційну (розвиток сприймання, мислення, уяви, пам'яті, емоційно-почуттєвої сфери).

Будь-який навчальний предмет, окрім загальних методів навчання, має свої методи, зумовлені специфікою його змісту. Так, наприклад, при викладанні української мови застосовуються спеціальні методи: читання і письмо, словникова робота, граматичний розбір та ін. В географії важливе місце належить роботі з картами, в природознавстві – спостереження, досліди та ін. Дидактика вивчає методи, які мають найбільш загальне значення і які можуть бути застосовані при вивченні різних навчальних предметів.

У структурі методів виділяють прийоми, тому кожний метод можна представити як сукупність методичних прийомів. Отже, прийом – це елемент методу. Елементи методів не є сумою окремих частин цілого, а системою, що об'єднана логікою дидактичного завдання. Якщо метод є способом діяльності, що охоплює весь шлях її протікання, то прийом – це окремий крок, дія в реалізації методу. Необхідно розрізняти прийоми розумової діяльності (логічні прийоми) – виділення головного, аналогія, конкретизація, порівняння та ін., а також прийоми навчальної роботи – розв'язування задач, прикладів, граматичний розбір тощо. Логічні прийоми є однаковими в різних методах. Тільки системне поєднання прийомів утворює певний метод навчання, тому важливою є послідовність їх застосування. Одні і ті ж самі прийоми можуть входити в різні методи навчання, але в поєднанні з іншими прийомами вони утворюють зовсім інший метод навчання. Наприклад, прийом запам'ятовування має місце як в репродуктивних, так і в проблемно-пошукових методах навчання. Але, якщо в першій групі методів він домінує, то в другій – є допоміжним, бо сприяє запам'ятовуванню основних результатів проблемних міркувань. Окрім цього слід пам'ятати, що метод може стати прийомом, а прийом – методом. Коли прийом починає виконувати основне навчальне навантаження (допомагає розкрити суть того чи іншого питання), він стає методом. Наприклад, корегування відповідей учнів (як прийом) під час проведення бесіди може трансформуватися у дискусійну площину. За такої умови цей прийом може стати самостійним методом навчання (дискусія). Важливо підкреслити, що діалектика переходу

методу в прийом чи навпаки обумовлена логікою процесу навчання, наявністю суперечливих аспектів між метою і засобами її досягнення, різними елементами пізнавальної діяльності.

Метод навчання має дві складові частини: об'єктивну і суб'єктивну. Об'єктивна частина методу обумовлена вимогами законів і закономірностей, принципів і правил навчання, а також цілями, завданнями, змістом, формами навчальної діяльності. Суб'єктивна частина методу обумовлена особистістю педагога, його творчістю, майстерністю; особливостями учнів, конкретними умовами протікання навчання. Проблема співвідношення об'єктивного і суб'єктивного в методі розв'язана не повністю: є прихильники думки про те, що метод – об'єктивне явище, але є дослідники, які вважають його результатом творчої праці педагога, індивідуального надбання. Безперечним є те, що об'єктивна частина дозволяє дидактам розробляти теорію методів, рекомендувати педагогам шляхи їх ефективної реалізації. З іншого боку, саме методи є сферою прояву високої педагогічної майстерності.

Класифікація методів навчання

Проблема класифікації методів навчання породжена наявністю в дидактиці великої кількості підходів до виявлення сутності методів навчання, їх визначень, структури і класифікацій. Значний вклад у розвиток теорії методів навчання на сучасному етапі внесли Є. Голант, М. Данилов, Б. Єсіпов, М. Скаткін, М. Лернер, А. Алексюк, Ю. Бабанський, В. Бондар, В. Паламарчук та ін.

Метод навчання є досить складним педагогічним явищем, яке має багато сторін. За кожною з них методи групують в системи. Не випадково, що вчені-педагоги розробили десятки класифікацій методів навчання. Отже, класифікація методів навчання – це впорядкована за певною ознакою їх система (І. Підласий). Майбутньому вчителю необхідно знати лише ті класифікації методів, які ефективно “обслуговують” практику навчання і є основою для її вдосконалення.

Класифікація на основі зовнішніх форм прояву методів навчання

В основі класифікації – джерела знань, а також характер чуттєвого сприймання (слух, зір, дотик). Такий підхід дозволив виділити словесні, наочні та практичні методи навчання (традиційна класифікація).

До словесних методів належать: розповідь, пояснення, лекція, бесіда, інструктаж, робота з книгою, навчальна дискусія, диспут. До наочних – спостереження, демонстрування та ілюстрування. До практичних – вправа, лабораторна робота, практична робота, дидактична гра.

Класифікація методів навчання за типом пізнавальної діяльності учнів (внутрішня психологічна сторона)

Методи цієї групи відображають різний рівень пізнавальної активності і самостійності учня у навчанні. В запропонованій класифікації виділяють такі методи: пояснювально-ілюстративний, репродуктивний, проблемного викладу, частково-пошуковий (евристичний), дослідницький.

Класифікація методів навчання на основі внутрішнього логічного шляху засвоєння знань

До цієї групи належать такі методи: аналітичний, синтетичний, аналітико-синтетичний і синтетично-аналітичний, індуктивний, дедуктивний, індуктивно-дедуктивний і дедуктивно-індуктивний, традуктивний.

Класифікація методів навчання за ступенем самостійності учнів у здійсненні навчальної діяльності

За цією класифікацією виділяють методи самостійної роботи і роботи під керівництвом учителя. Найбільш поширеними видами самостійної роботи є: робота з підручником, самостійні роботи з приладами, самостійне виконання письмових вправ, написання творів, віршів, метод самостійного розв'язання задач, самостійного спостереження тощо.

Класифікація методів за дидактичними цілями

За цією класифікацією виділяють дві групи методів навчання:

Методи, що забезпечують первинне засвоєння навчального матеріалу (інформаційно-розвивальні, евристичні, дослідницькі).

Методи, що забезпечують закріплення і вдосконалення здобутих знань (вправи, практичні роботи).

Класифікація за основними етапами процесу навчання

В запропонованій групі називають такі методи: формування знань, формування умінь і навичок, застосування знань, узагальнення і систематизації, закріплення, перевірки знань, умінь і навичок, творчої діяльності.

Бінарні і полінарні класифікації методів навчання

В основі групування цих методів – дві чи більше спільних ознак. Так, в якості істотних (спільних) ознак називають джерела знань, рівні пізнавальної активності учнів, а також логічні шляхи навчального пізнання.

Класифікації за системним підходом

Серед відомих класифікацій вирізняється системним підходом класифікація Ю.К. Бабанського. В її основі – комплексний діяльнісно-процесуальний підхід, який ураховує основні компоненти діяльності: мотиви, операції, дії, контроль та аналіз результатів.

Таблиця 1

Класифікація методів навчання

Основні групи методів навчання	Основні підгрупи методів навчання	Окремі методи навчання
Методи стимулювання і мотивації учіння	1.1 Методи формування інтересу до учіння.	Пізнавальні ігри, навчальні дискусії, методи емоційного стимулювання та ін.
	1.2 Методи формування обов'язку і відповідальності в учінні	Методи навчального заохочення, осуду, пред'явлення навчальних вимог та ін.
	2.1 Перцептивні методи (передачі і сприймання навчальної інформації за допомогою почуттів): а) словесні методи; б) наочні методи	Лекція, розповідь, бесіда тощо Методи ілюстрацій, демонстрацій, відеопоказу тощо

Методи організації і здійснення навчальних дій та операцій	в) аудіовізуальні методи	Поєднання словесних і наочних методів
	г) практичні методи	Методи вправ, проведення дослідів виконання трудових завдань тощо
	2.2 Логічні методи (організація і здійснення логічних операцій)	Індуктивні, дедуктивні, метод аналогій тощо
	2.3 Гностичні методи (організація і здійснення мисленневих операцій)	Проблемно-пошукові (проблемний виклад, евристичний метод, дослідницький метод тощо), репродуктивні методи (інструктаж, ілюстрування, пояснення, практичне тренування тощо)
	2.4 Методи самоуправління навчальними діями	Самостійна робота з книгою, приладами, об'єктами праці тощо
Методи контролю і самоконтролю	3.1 Методи контролю	Методи усного контролю, письмового контролю, лабораторного контролю, машинного контролю. Методи самоконтролю.